

Yoel Kitabı ve Laodikyalı Yedinci Gün Adventist Kilisesi - Yirmi Beşinci

Jeff Pippenger

2026-01-11

Yirmi beş numara

Yoel Kitabı, Laodikyalı Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin liderliğini, kendi dört nesil boyunca tırmanan isyanının tanıklığıyla yüzleştirir. Bu dört nesil, Hezekiel'in sekizinci bölümünde de betimlenir; orada o dördüncü neslin yirmi beş adamı güneşe eğilirler. 1888'deki isyandan 13 yıl sonra, 1901'de, Adventist Kilisesi kiliseyi yönetmek üzere bir komite kurdu.

İlk Genel Konferans'ın Yürütme Komitesi, 1901 Genel Konferans Oturumu'ndaki büyük yeniden yapılanma sırasında kuruldu ve 25 üyeden oluşuyordu. Bu, yalnızca 13 üyeden oluşan 1901 öncesi komiteye kıyasla önemli bir genişlemeydi. Üye sayısı yıllar içinde arttı, ama İsa her zaman sonu başlangıçla özdeşleştirir. Başlangıçta 25 üye vardı; bunlardan biri liderdi; bu da 24 rahip ve bir başrahipten oluşan tapınaktaki bir sınıfa paraleldi.

Yahuda ve Sanhedrin, Mesih döneminde isyanın iki sembolüdür. Sanhedrin, Laodikya Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ni temsil eder. Sanhedrin'in Mesih'in çarmıha gerilmesine katılımı, Pazar yasası krizinde Adventizmin rolünü örnekler. Sanhedrin—Kudüs'teki, başkâhinler, ihtiyarlar ve yazıcılardan oluşan ve Başkâhin Kayafa'nın başkanlık ettiği en yüksek Yahudi meclisi—İsa'nın ölümüne giden olaylarda merkezi bir rol oynadı.

Yahuda'nın ihanetiyle düzenlenen Getsemani'deki tutuklanmasının ardından, İsa gece Kayafa'nın evinde Sanhedrin'in önüne çıkarıldı. Onu mahkûm etmek için aleyhine ifade aradılar ve onu küfür ve isyanla suçlayan tanıklar getirdiler.

Kayafa, İsa'ya Mesih (ya da Tanrı'nın Oğlu) olup olmadığını doğrudan sorduğunda, İsa'nın olumlayıcı yanıtı "Sen söyledin" başkâhinin "Küfür!" diye ilan etmesine yol açtı. Konsey, onun ölümü hak ettiğine hükmetti. Roma yönetimi altında idam cezalarını infaz etme yetkileri olmadığından, İsa'yı Roma valisi Pontius Pilatus'a teslim ettiler; Roma tarafından bir infazı sağlamak için onu isyanla suçladılar. Asıl çarmıha germe, Pilatus'un emriyle Roma askerleri tarafından gerçekleştirildi; ancak bu, Pilatus başkâhinlerin ve kalabalığın (İsa'nın ölümünü ve Barabba'nın salıverilmesini talep eden) baskısına boyun eğdikten sonra oldu.

Mesih yeryüzündeyken, dünya Barabba'yı tercih etti. Ve bugün de dünya ve kiliseler aynı tercihi yapıyor. İhanetin, reddin ve Mesih'in çarmıha gerilişinin sahneleri yeniden sahnelendi ve yeniden, çok büyük ölçekte sahnelenecek. İnsanlar düşmanın nitelikleriyle dolacak ve onlarla birlikte onun aldatmaları büyük bir güç kazanacak. Işık reddedildiği ölçüde, o ölçüde yanılgi ve yanlış anlama olacaktır. Mesih'i reddedip Barabba'yı seçenler, yıkıma sürükleyen bir aldatma etkisi altında hareket ederler. Çarpıtma ve yalan tanıklık, açık isyana dönüşecek kadar büyüyecek. Göz kötü olunca, bütün beden karanlıkla dolar. Mesih'ten başka herhangi bir öndere gönül verenler, beden, can ve ruhlarıyla öylesine büyüleyici bir tutkunun denetimi

altına girdiklerini görecekler ki, onun gücü altında ruhlar gerçeği işitmekten yüz çevirip yalana inanır. Tuzaklara düşürülür ve yakalanırlar ve her yaptıklarıyla, “Bize Barabba’yı serbest bırakın, ama Mesih’i çarmıha gerin,” diye haykırırlar.

"Şu anda bile bu karar veriliyor. Çarmıhta yaşanan sahneler yeniden yaşanıyor. Gerçek ve doğruluktan sapmış kiliselerde, Tanrı sevgisi ruhta kalıcı bir ilke olmadığında insan doğasının neler yapabildiği ve neler yapacağı gözler önüne seriliyor. Şimdi meydana gelebilecek hiçbir şeye şaşmamalıyız. Korkunç hiçbir gelişmeye hayret etmemeliyiz. Tanrı'nın yasasını kutsal olmayan ayakları altında çiğneyenler, İsa'ya hakaret edip onu ele veren insanların taşıdığıyla aynı ruha sahiptirler. Vicdan azabı duymadan, babaları olan şeytanın işlerini yapacaklardır. Yahuda'nın hain dudaklarından çıkan şu soruyu soracaklardır: Bana, İsa Mesih'i size ele verirsem ne verirsiniz? Şu anda bile Mesih, kutsallarının şahsında ihanete uğruyor." Review and Herald, 30 Ocak 1900.

Eğer pasaj gerçekten söylediğini kastediyorsa, “Barabbas’ı seçenler” olarak tanımlananlar pasajın ne öğrettiğini anlayamayacaklardır. Bu kişiler, gerçeği sevmedikleri için güçlü bir aldanışa uğrayan 2. Selanıkliler’deki kişilerdir. O, Barabbas’ı seçenler hakkında şöyle der: “Mesih’ten başka herhangi bir öndere gönüllerini verenler, bedenleri, canları ve ruhlarıyla, öylesine büyüleyici bir tutkunun kontrolü altına girecekler ki, onun gücü altında ruhlar gerçeği işitmekten yüz çevirip yalana inanırlar.” Barabbas’ı seçmekte olanlar, haçın ve Pazar yasasının dönüm noktalarından önce Şeytan’ın kontrolü altındadır. Bu durumda pasajın ne öğrettiğini kesinlikle anlayamazlar. Bu nedenle şöyle öne sürecekler: “Sister White bu sözleri kaleme aldığı anda koşullar o kendine özgü tarihsel dönem içindi, şimdiki zaman için değil.” Belki de şöyle diyecekler: “O, Hristiyanlık hakkında genel olarak konuşuyor ve bu, Yedinci Gün Adventistlerine doğrudan uygulanmaz.” Zırva.

Elbette, White Kardeş o sözleri yazdığı anda, tarihsel koşullar aslında onun kişisel tarihine dair bir yorum niteliğindeydi; ama Vahiy’deki Yuhanna’da olduğu gibi, bir peygambere yazması söylendiğinde ona şunları yazması söylenir: "gördüklerin, var olan şeyler ve bundan sonra olacak şeyler." Bir peygamber var olan şeyleri kayda geçirirken, aynı anda olacak şeyleri de kayda geçirir.

Adventizmin liderliği, Ezekeil’in yirmi beş adamıyla temsil edilir; bunlar, Korah, Dathan ve Abiram’la birlikte duran 250 kişiyle de peygamberî olarak paralel kabul edilir. Aynı derecede önemlisi, 1888’deki ve Minneapolis Genel Konferansı’ndaki isyancıların, Kardeş White tarafından Korah, Dathan ve Abiram’ın isyanını tekrarlayanlar olarak tanımlanmış olmasıdır. Kardeş White, Vahiy 18’deki melek inip yeryüzünü yüceliğiyle aydınlattığında son yağmurun başladığını açıkça öğretir.

“Son yağmur Tanrı’nın halkı üzerine yağacaktır. Gökte güçlü bir melek incek ve bütün yeryüzü onun görkemiyle aydınlanacaktır.” Review and Herald, 21 Nisan 1891.

Bayan White, Vahiy 18. bölümdeki meleğin A. T. Jones ve E. J. Waggoner’in mesajlarıyla birlikte 1888 Genel Konferansı’na indiğini açıkça öğretir. Konferanstayken isyandan öylesine bunaldı ki eşyalarını toplayıp ayrılmaya karar verdi; ancak bir melek bunun Korah’ın isyanının bir tekrarı olduğunu söyleyerek kalıp tarihi kayda geçirmesi gerektiğini ona bildirdi. Eğer son günlerde bir

tanıklık olması için değilse, melek bunun kayda geçirilmesini neden istedi? Eğer bu son günler için bir tanıklıksa, şu anlamdan başka ne anlama gelebilir: Pazar yasası krizi sırasında ve özellikle de ona götüren tarihte, Laodikya ruhundaki Yedinci Gün Adventist Kilisesi Sanhedrin'in izinden yürüyecektir.

Jones ve Waggoner'un mesajı, "gerçekte imanla aklanma mesajı", "Laodikya mesajı", "Mesih'in doğruluğu mesajı" ve "üçüncü meleğin mesajı" olarak nitelenmişti. İsyancılar mesaja direndiler ve ayrıca Peygamberlik Ruhunun rehberliğini ve toplantının seçilmiş elçilerini reddettiler. Kardeş White ayrıca şunu öğretir: New York şehrinin büyük binaları, Tanrı'nın gücünün bir dokunuşuyla yıkıldığında, Vahiy 18:1-3 yerine gelecektir. 11 Eylül'den beri Laodikya Yedinci Gün Adventist kilisesinin liderliği, Korah'ın isyanını, 25 ihtiyarın isyanını, 1888'deki liderliğin isyanını ve çarmıha giden dönemde Sanhedrin'in isyanını tekrarlamaktadır. Bu 25 adam, sahte bir Levilik kâhinliğini temsil eden bir semboldür.

Bir Levili hizmete başladığında 25 yaşındaydı.

Rab Musa'ya şöyle dedi: Levililere ilişkin olan budur: Yirmi beş yaşından itibaren Buluşma Çadırı'nın hizmetini görmek üzere içeri girecekler. Elli yaşına gelince bu hizmeti görmeyi bırakacak ve artık hizmet etmeyecekler. Ama kardeşleriyle birlikte Buluşma Çadırı'nda görevi gözetmek için bulunacaklar; ancak iş görmeyecekler. Levililere görevleri konusunda böyle yapacaksın. Sayılar 8:23-26.

Bir Levili, yirmi beş yaşında hizmetine başlar ve elli yaşına kadar yirmi beş yıl hizmet eder. Malaki 3'teki antlaşmanın elçisi, tıpkı 22 Ekim 1844'te yaptığı gibi, Pazar günü yasası sırasında Levilileri arındırıyor ve temizliyor.

İşte, habercimi göndereceğim; o, önümden gidip yolu hazırlayacak. Aradığınız Rab, hoşlandığınız antlaşmanın elçisi, ansızın tapınağına gelecek. İşte, o gelecek, diyor Orduların Rab'bi.

Ama onun geliş gününe kim dayanabilir? O görüldüğünde kim ayakta durabilir? Çünkü o, arıtıcı ateşi gibi ve çamaşırcının sabunu gibidir. Ve gümüş arıtıcısı ve arındırıcısı olarak oturacak; Levi'nin oğullarını arıtacak ve altın ile gümüşü arıtır gibi onları arındırarak ki Rab'be doğruluk içinde sunu sunabilsinler. O zaman Yahuda ile Yeruşalim'in sunusu Rab'be hoş gelecek, eski günlerde ve geçmiş yıllarda olduğu gibi. Malaki 3:1-4.

"25" sayısı bir sembol olarak, yalnızca sadık bir Levilîyi değil, sahte bir Levilîyi de temsil eder. Bu nedenle "25" sembolü, ister akıllı ve akılsız kızlar, ister koyunlar ve keçiler, ister buğday ve ayrık otu olsun, ibadet edenlerin iki sınıfının birbirinden ayrılmasını tanımlar. Yirmi beş sayısı yalnızca bir Levilînin değil, aynı derecede önemlisi Levilîlerin ayrıştırılmasının (tasfiyesinin) da bir sembolüdür. Bu ayırım Pazar yasasında gerçekleşir ve Tanrı'nın peygamberlik Sözü'nün başlıca konularından biridir. Nitekim Matta 25. bölüm, Matta 24'te İsa'nın dünyanın sonuna ilişkin peygamberliğinin basit bir devamıdır.

İsa dışarı çıkıp tapınaktan ayrıldı. Öğrencileri, tapınağın binalarını ona göstermek için yanına geldiler. İsa onlara dedi: "Bütün bunları görmüyor musunuz? Doğrusu size derim ki, burada taş

taş üstünde kalmayacak; hepsi yıkılacak.” Matta 24:1, 2.

İsa tapınaktan ayrıldıktan sonra bir daha geri dönmedi. Yirmi üçüncü bölümün son ayetlerinde İsa, Sanhedrin’e karşı hüküm ilan etmişti; bu hüküm, sekiz “vay halinize” ilanı ile ifade edilir ve böylece gemide bulunan sekiz canı, sünnetin sekizinci gününü, dirilişin sekizinci gününü, İbrahim’den itibaren sekiz kuşağı, 430 yılı ve daha fazlasını taklit eder. Sahte “sekiz” sayısı, sahte Leviliyle örtüşür.

Doğrusu size derim ki, bütün bunlar bu neslin üzerine gelecektir.

Ey Yerusolim, Yerusolim! Peygamberleri öldüren, sana gönderilenleri taşıyan sen! Kaç kez çocuklarını, bir tavuğun civcivlerini kanatları altına topladığı gibi, bir araya getirmek istedim; ama siz istemediniz! İşte, eviniz size ıssız bırakılıyor.

Çünkü size şunu söylüyorum: Bundan sonra beni görmeyeceksiniz, 'Rab'bin adıyla gelen kutludur' deyinceye kadar. Matta 23:36-39.

Matta'nın yirmi ikinci bölümü, kötülerin demetler halinde bağlanmasına dair bir örnekle ve Mesih ile münakaşa eden Yahudiler arasındaki son karşılaşmayla sona erer. Sonra 24. bölümde O, tapınaktan son kez ayrılır ve kadim İsrail için yürüttüğü hizmetini sona erdirir. Bölüm başladığı yerde biter: evlerinin kendilerine boş bırakıldığı ilanı ile; tapınağı ilk kez temizlediğinde “Babamın evi” dediği yer artık boş Yahudi evi olmuştur.

24. bölümde, İsa tapınak ve onun yaklaşan yıkımı hakkında soruları yanıtlayacak. Bu yıkım, engerekler soyu olan tam da o kuşakta gerçekleşecekti. O tapınaktan bir daha dönmek üzere ayrıldı; bu nedenle ortaya koyduğu kehanetler ruhsal İsrail’e yöneliktir, ulusal İsrail’e değil. Mesih, eski İsrail’de yaptığı gibi, tapınak olan Laodikya Yedinci Gün Adventist Kilisesi’ni terk ettiğinde; aynı anda, yüz kırk dört binin insan tapınağı ebediyen İlahi tapınakla birleştirilecektir. İsa eski İsrail’in tapınağını terk ettiğinde, eski antlaşma halkını ebediyen boşadı.

Matta'nın on birinci bölümünden yirmi ikinci bölümüne kadar olan kısım, Yaratılış kitabındaki on birinci bölümden yirmi ikinci bölüme uzanan çizginin omega'sıdır. Bu çizgi Yaratılış 11'de başladığında, aynı zamanda Babil'in ve Babil'in ölüm antlaşmasının başlangıcını da işaret eder; bu antlaşma, on bir ile yirmi iki arasındaki bölümleri oluşturan ayetlerin tam ortasında yer alan ayet olan Vahiy on yedinci bölüm on birinci ayette omega tamamlanışına ulaşır. Yaratılış, Matta ve Vahiy'de on birden yirmi ikiye uzanan bölümlerin ortası, alameti ya da onun sahte alametini vurgular. Yaratılış'ta bu sünnetti; Matta'da, Mesih'in kilisesini üzerine kuracağını söylediği Kaya ve Petrus'tu; Vahiy'de ise, vardı, var ve yükselecek olan; sekizinci olup yediden olan ve sonra ejderhayla evlenen sahte canavardı.

On bir ve yirmi iki, Tanrısallık ile insanlığın birleşimini tanımlayan sembollerdir; bu, Mesih'in yasasını yüreklerimize ve zihinlerimize yazmasıyla temsil edilen meselenin ta kendisidir. 11 ve 22, yüz kırk dört binin antlaşmasının sembolleridir. Matta'nın yirmi üçüncü bölümünde sahte kâhinlik sekiz “vay halinize” aldı; aynı anda gerçek kâhinlik meshedilir. Kâhinler yedi gün boyunca kutsandı ve sekizinci gün hizmet etmeye başladılar.

Rahiplerin sekizinci günde hizmete başlamalarına yol açan kutsanmanın yedi gününün, Sayılar kitabının sekizinci bölümünün birinci ayetinde başlaması tesadüf değildir; çünkü “81” rahiplerin bir simgesidir.

Ve Rab Musa'ya şöyle dedi: Harun'u ve oğullarını, giysileri, mesh yağını, günah sunusu için bir boğa yavrusunu, iki koçu ve mayasız ekmekten bir sepeti yanına al; ve bütün topluluğu Buluşma Çadırı'nın kapısında topla. Musa Rab'bin kendisine buyurduğu gibi yaptı; ve topluluk Buluşma Çadırı'nın kapısında toplandı. Musa topluluğa şöyle dedi: Rab'bin yapılmasını buyurduğu şey budur. ...

Kutsanma günleriniz tamamlanıncaya kadar, yedi gün boyunca Buluşma Çadırı'nın kapısından dışarı çıkmayacaksınız; çünkü yedi gün boyunca sizi kutsayacaktır. Bugün nasıl yapıldıysa, Rab sizin için kefarete sağlansın diye böyle yapılmasını buyurdu. Bu nedenle, yedi gün boyunca gece gündüz Buluşma Çadırı'nın kapısında kalacak ve ölmek için Rabbin buyruğunu yerine getireceksiniz; çünkü bana böyle buyuruldu. Böylece Harun ile oğulları, Rabbin Musa aracılığıyla buyurduğu her şeyi yaptılar. Sekizinci gün olunca Musa, Harun'u, oğullarını ve İsrail'in ileri gelenlerini çağırdı; Harun'a dedi ki: Günah sunusu için bir buzağı ve yakmalık sunu için kusursuz bir koç al ve onları Rabbin önünde sun. ... Musa dedi: Rabbin yapmanızı buyurduğu iş budur; ve Rabbin yüceliği size görünecektir. ... Harun halka doğru elini kaldırıp onları bereketledi; sonra günah sunusunu, yakmalık sunuyu ve esenlik sunularını sunmayı bitirip aşağı indi. Musa ile Harun Buluşma Çadırı'na girdiler; çıkıp halkı bereketlediler; ve Rabbin yüceliği bütün halka görüldü. Rabbin huzurundan bir ateş çıktı ve sunağın üzerindeki yakmalık sunuyu ve yağı tüketti; bunu gören bütün halk sevinçle haykırdı ve yüzüstü yere kapandı. Levililer 8:1-5, 33-36; 9:1, 2, 6, 22-24.

Yirmi üçüncü bölüm, gerçek Levililerin mühürlendiği zamanda açığa çıkan sahte Levilileri tanımlamaktadır. Matta'nın yirmi ikinci bölümü, artık hiç kimsenin İsa'ya başka soru sormamasıyla sona erer; ardından yirmi üçüncü bölümde İsa sekiz “vay hâlinize”yi ilan eder, böylece Sinedrin'in sınama süresinin kapandığını ve icraî yargının artık başlayacağını belirtir. Yirmi dördüncü bölümde ise tapınağı Yahudilerin evi olarak nitelendirir. Bölümlerdeki sıralamayı görmek önemlidir.

Matta'nın on birinci ila yirmi ikinci bölümleri, Tanrı'nın seçilmiş bir halkla yaptığı antlaşma bağlamında yüz kırk dört binin mühürlenmesinin tamamlanışını ortaya koyar. Palmoni'nin alfa niteliğindeki on birinci bölüme dair sembolizmi ve O'nun omega niteliğindeki yirmi ikinci bölüme dair sembolizmi, bölümler içindeki anlatıya katkı sağlar.

Yirmi üçüncü bölüm kefarettir; ilahi olanla insani olanın, yirmi üç sayısı ile temsil edilen birleşmesidir. Ancak bölüm, yabani otlar, sahte kâhinlik ve sahte Levililer üzerindeki icraî yargıyı anlatıyor. Her kâhin bir Leviliydi, ama her Levili kâhin değildi. Levi'nin soyundan olanlar arasında yalnızca Aaron'un kan hattı kâhinliğe ehildi. Kutsal Kitap, Levililerin yirmi beş yaşında hizmete başlayacağını, ancak Kohath'ın oğullarının 30 yaşında hizmet edeceğini belirtir.

RAB Musa ile Harun'a şöyle dedi: Levililer arasından Kehat oğullarını, ailelerine ve baba evlerine göre sayın: Buluşma Çadırı'nda görev yapmak üzere hizmete giren, otuz ile elli yaş arasındaki herkes. Çölde Sayım 4:1-3.

"30" sayısı, Levi'nin oğlu olan Kohath'ın soy hattındaki kâhinleri temsil eder. Kohath'ın oğlu Amram'dı ve Amram da Aaron'un babasıydı. Levi "Tanrı'ya bağlı ya da O'na katılmış" anlamına gelir. Kohath "O'nun varlığı etrafında toplanmış" anlamına gelir. Amram "yüceltilmiş halk" anlamına gelir ve Aaron "ışık taşıyıcısı ya da yüce aracı" anlamına gelir. Birlikte, Kızıldeniz'den Sina'ya uzanan bir hareketi izlerler ve böylece Tanrı ile ilahi tapınakla birleşen beşerî tapınak olan yüz kırk dört bin arasındaki antlaşmayı sembolize ederler; Mesih elini ikinci kez uzatıp geriye kalan halkını kendi mabedine topladığında, orada, Göksel Başkâhin ile aydınlatılırken onları kaldırır ve yüceltir; tıpkı Shadrach, Meshach and Abednego'yu aydınlattığı gibi.

"30" sayısı kâhinler için bir hazırlık dönemini temsil eder; Levililerin yaşı olan 25 ise, satır üzerine satır, 30'a uygulanmalıdır; çünkü her kâhin bir Leviliydi, ama her Levili kâhin değildi. 30, 1989'da, zamanın sonunda başlayan hazırlık dönemini temsil eder ve Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Pazar yasasında sona erer. Levililerin sembolü olan yirmi beş sayısı, aynı zamanda iki sınıf arasındaki ayrımın da sembolüdür ve kâhinlerle ilgili olarak bir ayrımı belirler. Yirmi beş, Pazar yasasında Levililerle sahte Levililerin ayrımını işaretler ve gerçek kâhinler ile gerçek Levililer bağlamında da bir ayrım oluşturur; ne var ki sahte Levililerde olduğu gibi olumsuz bir ayrılık değildir.

Kehat, Levililerin üç ana kolundan biriydi (Gerşon ve Merari ile birlikte). Kâhinlik soyu özellikle Kehat'ın soyundan gelen Harun aracılığıyla geldi. Harun, Levi'nin dördüncü kuşaktan torunudur ve kâhinlik ayrıcalığı bu Kehatlı kol içinde onun erkek soyundan gelenlerle sınırlıydı. Kehatlılar bütünüyle (Kehat'ın tüm soyundan gelenler) en kutsal eşyaları taşıma onuruna sahipti, ancak sunakta ve kutsal yerde kâhinlik görevlerini fiilen yerine getirebilen yalnızca Harun'un soyuydu. Harun, Yoel'in "ihtiyarları"yla ya da Hezekiel kitabının sekizinci bölümünde güneşe eğilen "kadim adamlar"la aynı dördüncü kuşağı temsil eder.

Kral Davut, kâhinler için 24 bölükten oluşan nöbetleşe hizmet sistemini kurdu; benzer bir düzen, müzisyenler ve kapı nöbetçileri gibi destek görevlerindeki kâhin olmayan Levililer için de geçerliydi. Davut, Harun'un soyundan gelenleri nöbetleşe hizmet etmeleri için 24 bölüğe ayırdı (1. Tarihler 24:1-19). Davut, kâhinler Sadok (Elazar'ın soyundan) ve Ahimelek'in (İtamar'ın soyundan) yardımıyla onları 24 bölüğe böldü (Elazar'ın daha kalabalık kolundan 16, İtamar'ınkinden 8). Hizmet sırasını belirlemek için kura çekildi.

Her bölük, yılda iki kez, bir hafta boyunca (Şabat'tan Şabat'a) hizmet ederdi; ayrıca büyük bayramlarda (Fısıh, Pentekost, Çardaklar) bütün bölükler birlikte hizmet ederdi. Davut, rahip olmayan Levilileri de müzik, kapı bekçiliği vb. için 24 bölüğe ayırdı (1. Tarihler 23-26). Bu sistem Süleyman döneminde yürürlüğe kondu (2. Tarihler 8:14) ve İkinci Tapınak döneminde de sürdü. Vaftizci Yahya'nın babası Zekeriya, Abiya bölüğündendi—Luka 1:5; 1. Tarihler 24:10. Kâhinlerin 24 bölüğünün sırası kura ile belirlenmişti; yirmi dört bölükten "sekizinci" olanı Abiya bölüğüydü ve Zekeriya bu bölüğe mensuptu. "Zekeriya" "Tanrı hatırlar" anlamına gelir; babasının adı "Abiya" ise "Tanrı benim Babamdır" anlamına gelir.

Göklerdeki Baba, Mesih'in yolunu hazırlayacak bir haberciyi göndereceğine dair vaadini hatırladı. Ancak Zekeriya, Pazar Günü yasasıyla da örtüşür; çünkü insanların daima hatırlaması gereken gün

olan Sebt Günü orada son sınav hâline gelir. Zekeriya, “sekizinci” bölük olan Abiya bölüğünden bir kâhini temsil eder. Zekeriya, meleğin sözlerine inanmaz ve oğlu Yahya doğana kadar dilsiz kalır. Yahya doğduğunda Zekeriya, Yahya’nın adıyla ilgili tartışmaya katılır ve o zaman konuşur. Son günlerdeki peygamberce konuşma, Amerika Birleşik Devletleri’nin bir ejderha gibi konuştuğu zamandır.

Sekizinci gün çocuğu sünnet etmeye geldiler; ona babasının adı olan Zekeriya adını vermek istediler. Annesi ise, “Hayır, öyle değil; adı Yahya olacak,” diye karşılık verdi. Ona, “Akrabaların arasında bu adla çağrılan kimse yok,” dediler. Babasına, çocuğa hangi adı vermek istediğini işaretle sordular. O da bir yazı levhası istedi ve “Adı Yahya’dır” diye yazdı. Herkes şaşırıldı. O anda ağzı hemen açıldı, dili çözüldü; konuştu ve Tanrı’yı övdü. Luka 1:59-64.

Vaftizci Yahya, babası gibi, sekizinci olan Abiya bölüğündendir. Yahya’nın sünnetinde, sekizinci günde adı değiştirilir. Vaftizci Yahya, kâhin olan, dördüncü kuşaktan olup Tanrı ile antlaşma ilişkisi içinde bulunan; Tanrı’nın adlarını (Laodikiya’dan Filadelfya’ya) değiştirdiği ve antlaşmanın işaretiyle mühürlediği kimseleri, Amerika Birleşik Devletleri bir ejderha gibi konuştuğunda, temsil eder.

Biz Tanrı’nın tapınağıyız. Tapınağa hitap eden peygamberlik sözleri, hem birey olarak kadın ve erkeklere hem de topluluk olarak seslenir; çünkü Tanrı’nın kilisesi de bir tapınaktır. Elbette göksel bir tapınak da vardır ve Rab’bin tapınağını inşa eden Mesih’tir. Temeli atan da tapınağın tepe taşını yerine koyan da O’dur. Bir sembol olarak “25” sayısına gelince, 25, Maleahi üçüncü bölümde sahte Levililerden ayıklanan (ayrılan) ve aynı bölümde de temizlenen Levilileri temsil eder. Hezekiel 40’tan 48’e kadar olan bölümlerde sembolik bir tapınak son derece ayrıntılı biçimde tasvir edilir. Yaşam suyu o tapınaktan çıkar ve yeryüzünü doldurur.

Adının yüceltilmesi için Tanrı’nın kulları aracılığıyla gerçekleştirmeyi tasarladığı iş harikadır. Tanrı, Yusuf’u Mısır ulusu için bir yaşam pınarı yaptı. Yusuf aracılığıyla o halkın tamamının yaşamı korundu. Daniel aracılığıyla Tanrı Babil’in tüm bilgelerinin hayatını kurtardı. Ve bu kurtarışlar ders niteliğindeki örneklerdi; Yusuf’un ve Daniel’in tapındığı Tanrı’yla ilişki içinde kendilerine sunulan ruhsal bereketleri halka sergilediler. Bugün de Tanrı, halkı aracılığıyla dünyaya bereketler getirmeyi istiyor. Yüreğinde Mesih’in ikamet ettiği ve O’nun sevgisini dünyaya gösterecek herkes, insanlığın bereketi için Tanrı’yla birlikte çalışan bir hizmetkârdır. Kurtarıcı’dan başkalarına aktarmak üzere lütuf aldıkça, tüm varlığından ruhsal yaşamın seli akar. Mesih, insan ailesinde günahın açtığı yaraları iyileştirmek üzere Büyük Hekim olarak geldi; ve O’nun Ruhunu, kulları aracılığıyla çalışarak, günahın hastalığına yakalanmış, acı çeken insanlara beden ve ruh için etkili olan kudretli bir şifa gücü verir. “O gün,” Kutsal Yazılar der, “Davut’un soyu ve Yeruşalim’in sakinleri için günah ve kirlilikten arınma amacıyla bir pınar açılacak.” Zekeriya 13:1. Bu pınarın sularında hem bedensel hem de ruhsal hastalıkları iyileştirecek şifalı özellikler vardır.

"Bu pınardan Hezekiel'in görünümünde görülen kudretli ırmak akar. 'Bu sular doğu bölgesine doğru akar, çöle iner ve denize varır; denize döküldüklerinde, sular şifa bulur. Ve ırmakların ulaştığı her yerde, yaşayan ve hareket eden her şey yaşayacaktır.... Ve ırmağın kıyısında, bu

yanda da o yanda da, yiyecek için her türlü ağaç yetişecek; yaprağı solmayacak, meyvesi de tükenmeyecek: suları Tapınaktan çıktığı için her ayında yeni meyve verecek; meyvesi yiyecek, yaprağı ise şifa için olacaktır.' Hezekiel 47:8-12." Tanıklıklar, cilt 6, 227.

Hezekiel'in tapınağı, en üst düzeyde peygamberî simgeselliktir ve Yuhanna'ya Vahiy'in on birinci bölümünde tapınağı ölçmesi, ancak avluyu hariç tutması emredilmiştir. Bunu Hezekiel'in tapınağına aynen uyguladığımızda, tapınağın ölçülerinde en belirgin iki sayının kâhinliği temsil ettiğini görürüz. 50 arşın en belirgin sayıdır ve her bir kapı yapısının toplam uzunluğu olarak 11 kez tekrarlanır (Hezekiel 40:15, 21, 25, 29, 33, 36, vb.). 50, bazı duvar ve oda uzunlukları için de kullanılır (42:7-8). 50 arşın, kapı geçidinin dış eşiğinden iç eşiğine kadar olan tamamını tanımlar.

25 arşın, açıkça en belirgin ikinci ölçüdür. Kapı komplekslerinin genişliği ve eni olarak 10 kez tekrar edilir (Hezekiel 40:13, 21, 25, 29, 30, 33, 36). Birlikte ele alındığında, 50 ve 25, altı ana kapı için tutarlı 50'ye 25'lik dikdörtgen düzenler oluşturur. Bu 50'ye 25'lik eşleşme, iç bölgelere açılan kapıların mimari betimlemesine hâkimdir. Tapınak yapısının kendisinde bu denli sistematik bir sıklıkla tekrar eden başka bir ikili yoktur.

Levililer 25 yaşında aktif hizmete girerlerdi (Sayılar 8:24: "yirmi beş yaşından itibaren hizmet işini görmek üzere içeri girecekler"). 50 yaşına kadar hizmet ederlerdi (Sayılar 4:3, 39, 43; 8:25: "elli yaşına kadar"). Bu da tam olarak 25 yıllık aktif hizmet demektir (50 - 25 = 25).

Böylece, Levilik hizmetinin 25 yıllık süresi, Levililerin hizmet ettiği bizzat mekân olan tapınağın kapıları ve yapısına hâkim olan 25'e 50 arşınlık ölçülere doğrudan yansımaktadır. Hezekiel'in tapınağının temel boyutları—yani muzaffer kilisenin ve yüz kırk dört binin tapınağı—hizmet edecekleri bizzat tapınağın mimarisine işlenmiştir; AYNEN Tanrı'nın halkının hizmet edeceği bizzat tapınağın içine kırk altı kromozomun yerleştirilmiş olması gibi. Palmoni, bireysel insan tapınağına ve O'nun gelini olacak kolektif beden tapınağına imzasını koymuştur.

Bu satırlara bir sonraki yazıda devam edeceğiz.

Sorumluluk sahibi konumlarda bulunanlar, dünyanın kendini şımartan, savurgan ilkelerini benimsememelidir; çünkü bunun bedelini karşılayamazlar; ve karşılayabilseler bile, Mesihî ilkeler buna izin vermezdi. Çok çeşitli öğretim verilmelidir. 'Kime bilgi öğretecek? Ve kime öğretiyi anlayacak duruma getirecek? Sütten kesilenlere, memelerden ayrılanlara. Çünkü kural üstüne kural, kural üstüne kural olmalı; satır üstüne satır, satır üstüne satır; burada biraz, orada biraz.' Böylece Rab'bin sözü, Tanrı'nın sözüne inanan ebeveynler tarafından sabırla çocukların önüne getirilmeli ve onların önünde tutulmalıdır. 'Çünkü kekeme dudaklarla ve başka bir dille bu halka konuşacak. Onlara dedi ki, Bu, yorgunu dinlendirebileceğiniz dinlenmedir; ve bu da ferahlamadır; yine de dinlemek istemediler. Ama Rab'bin sözü onlara kural üstüne kural, kural üstüne kural; satır üstüne satır, satır üstüne satır; burada biraz, orada biraz oldu; öyle ki gidip geriye düşsünler, kırılınsınlar, tuzağa düşsünler ve yakalansınlar.' Neden? Çünkü kendilerine gelen Rab'bin sözüne kulak asmadılar.

Bu, öğretimi almamış, buna karşılık kendi bilgeliğini yüceltmiş ve kendi fikirlerine göre hareket etmeyi seçmiş olanları ifade eder. Rab bu kimseleri sınar: ya Onun öğüdünü izlemeye karar verirler ya da reddedip kendi fikirlerine göre davranırlar; o zaman Rab onları bunun kaçınılmaz

sonucuna bırakır. Bütün yollarımızda, Tanrı'ya olan bütün hizmetimizde O bize şöyle seslenir: 'Bana yüreğini ver.' Tanrı'nın istediği, boyun eğen, öğrenmeye açık bir ruhtur. Duaya üstün değerini veren şey, onun sevgi dolu, itaatkâr bir yürekten gelmesidir.

Tanrı kendi halkından bazı şeyler ister; eğer onlar, 'Bu şeyi yapmak için yüreğimi teslim etmeyeceğim' derlerse, Rab onları göksel bilgelik olmaksızın, sözde bilge yargılarıyla yollarına devam etmelerine izin verir; ta ki bu Kutsal Yazı [Yeşaya 28:13] yerine gelinceye kadar. Şöyle dememelisiniz: 'Yargımla uyumlu belli bir noktaya kadar Rab'bin rehberliğine uyacağım, sonra da Rab'bin benzerliğine göre biçimlenmeyi reddedip kendi düşüncelerime sıkı sıkıya sarılacağım.' Şu soru sorulsun: 'Bu Rab'bin isteği midir?' Şu değil: 'Bu, --in görüşü ya da yargısı mıdır?' Testimonies to Ministers, 419.